

En Ramon Subirana i Jové és un arquitecte molt jove, però que té clar el que li agrada i que ha lluitat per ser on és, i que se'ns mostra, sobretot, carregat d'il·lusions de cara al futur.

Comencem preguntant-li pels inicis, tenint en compte la seva joventut: "El primer que vaig fer en acabar la carrera va ser col·legiar-me, perquè ja tenia feina. Això no vol dir que pensi que sigui fàcil començar, he estudiat i treballat molt, i hi he posat ganes i iniciativa. Em sembla bàsic i fonamental confiar en les teves pròpies possibilitats, i jo hi vaig confiar des del primer moment, potser perquè ja m'havien donat l'oportunitat per demostrar què podia fer". Li demanem que ens ho expliqui millor, i continua: "Des del primer any de carrera vaig treballar en despatxos d'arquitectes, els dos primers a Berga i després amb el senyor Jordi Sutrias, professor de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura, que em va ajudar molt. M'havien proposat alguna feineteta i li vaig anar a demanar ajuda, es va oferir de bon grat i encara ara fem projectes plegats, li estic molt agraït. No tots els joves tenen aquestes oportunitats, suposo que hi ha un component de sort que complementa l'esforç i l'estudi".

De totes maneres, insistim en la dificultat que deu suposar per a una persona tan jove com en Ramon decidir-se a anar per compte propi: "En els darrers mesos de facultat ja tenia la necessitat de treballar perquè m'havien ofert alguns projectes. Començar va ser un fil continu, a partir de la realització de petits habitatges i rehabilitacions que jo ja podia assolir".

El nostre protagonista va decidir-se pels estudis d'arquitectura mogut pel desig de satisfer la seva vocació artística: "M'agrada molt el tema de les arts plàstiques, el dibuix, la pintura, i aquesta em va semblar un bona manera de combinar la part tècnica amb l'artística". Assegura que aquesta vocació l'ha ajudat molt a seguir endavant, "perquè es necessita una mica de capacitat de sofriment!", diu en Ramon.

Comenta també el seu interès per la restauració i la reforma, un camp en què s'ha mogut bastant: "M'interessa molt aquest àmbit de l'arquitectura, crec que és important recuperar patrimoni i en aquest país ens falta una mica de cultura de rehabilitació. A més, es tracta de conservar el que es pot conservar, i el que no és autèntic, no té sentit conservar-ho. No s'han de fer imitacions sense sentit, sinó que només hem de mantenir el que és essencialment autèntic". La restauració té un component històric que li interessa: "Darrere d'un projecte de restauració hi ha una feina molt gran de documentació en què s'ha buscat fins a l'últim element de referència que hi ha d'aquella edificació, i és partint d'aquesta base que es planteja l'actuació".

Un altre dels focus d'interès d'en Ramon Subirana és l'urbanisme, i en relació a aquest ens comenta que li agradaria treballar per a un ajuntament: "Voldria poder intervenir en l'espai urbà, i em considero preparat per fer-ho". Suposant que tingués la possibilitat de fer un pla per a un municipi petit, "començaria per la consolidació i reforma dels espais urbans existents i el creixement des

d'un desenvolupament sostenible i equilibrat amb el medi ambient". I segueix: "En un nucli petit cal impedir que es produeixi una dispersió massa gran, sovint és difícil de mantenir una unitat com a poble. L'espai urbà és urbà precisament per la densitat de població. En aquests pobles, tothom es voldria fer la casa en un lloc diferent, i això s'ha de regular". Es mostra, per aquesta raó, una mica escèptic amb la nova llei del sòl i diu que "si fomenta la dispersió serà un desastre: el nostre model de territori no és Amèrica".

En Ramon parla amb convenciment i seguretat, perquè coneix el tema a fons: "No he deixat mai de formar-me, m'interessa el tema i he fet un màster i un postgrau en aquest camp. Sóc un bon amic d'en Miquel Surinyach, arquitecte municipal de Manlleu, i estic en contacte amb la bona feina que està fent en aquest municipi".

Al nostre personatge no se li escapa res, i encara ens mostra el seu interès per l'interiorisme: "Sóc professor de l'Escola d'Art i Disseny del Berguedà, a Gironella, i he anat entrant en aquest tema. És un camp petit però de llibertat. Construir un habitatge sovint significa molta menys llibertat creativa que la reforma d'un interior. En aquesta carrera hi treballes fins a l'últim element, hi ha un treball molt acurat de colors, materials i altres elements estètics". Aquesta manca de llibertat té molt a veure amb el funcionament econòmic del mercat: "En la construcció de blocs de pisos qui mana és el constructor-promotor, l'arquitecte té poc marge per moure's, i això és trist. Eliminar el component artístic, creatiu i d'investigació d'aquesta feina porta l'Arquitectura amb A majúscula a la construcció amb c minúscula".

Proposem ara a en Ramon que opini sobre dos grans noms de l'arquitectura catalana i mundial: "En Ricard Bofill va tenir una època molt bona, en què investigava, innovava, però el que està fent últimament no m'agrada. Penco que no es tracta de recuperar un estil del passat per fer arquitectura avui dia, és evident que hem d'aprendre del llegat històric, però utilitzar elements arquitectònics tan propis d'una època determinada em sembla postís". Pel que fa a Oriol Bohigas, comenta: "M'agrada com treballa, sobretot el considero un gran pensador, reflexiona sobre el que té al voltant, és un inconformista".

Quant a l'ús de les noves tecnologies, Ramon Subirana es mostra totalment convençut de les seves possibilitats: "Quan vaig entrar a la facultat tots estàvem convençuts de l'eficàcia dels nous mitjans, però els qui encara no ho estaven del tot eren els professors! El teletreball ha passat a ser un element importantíssim, i en Jordi Sutrias va ser un dels pioners a introduir-lo a Catalunya. Jo treballa sol i tinc col·laboradors quan la feina em supera, aquestes col·laboracions les fem via Internet, fins i tot amb un company que viu a quinze minuts del meu despatx. La veritat és que es tracta d'una solució molt avantatjosa".

Estem segurs que en Ramon sabrà fer realitat tots els seus somnis i il·lusions si segueix amb el mateix entusiasme i manté les ganes de superar-se.

“És important recuperar patrimoni, i en aquest país ens manca una mica de cultura de la rehabilitació. No s’han de fer imitacions sense sentit, sinó que només hem de mantenir el que és essencialment autèntic”

Ramon Subirana - Avià (Berguedà)